

Arrest

nr. 256 238 van 14 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2015 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C) bij de Belgische ambassade te Casablanca. Het visum wordt geweigerd op 7 mei 2015.

Op 23 juli 2020 meldt verzoekster zich samen met dhr. A. E.B. aan bij de diensten van de burgerlijke stand te Mechelen om een huwelijk te voltrekken.

Op 10 maart 2021 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf en wordt een administratief verslag opgesteld door de politie te Mechelen.

Op 10 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam: N.

Voornaam: C.

Geboortedatum. (...)1984

Geboorteplaats: Zayou

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Onmiddellijk na de kennisgeving.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[X] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Op 28/08/2020 deed betrokkene te Mechelen een aangifte voorgenomen huwelijk met meneer E. B. B. A. (°01/01/1958), die de Spaanse nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om te huwen met meneer E. B. B. A. geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart dat zij een partner heeft in België, met name E. B. B. A., die de Spaanse nationaliteit heeft. Betrokkene verklaart dat zij geen kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Na negatief advies van het Openbaar Ministerie weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand op 11 maart 2021 het huwelijk te voltrekken. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg. Deze procedure is nog lopende.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel en van de omzendbrief van 17 september 2013.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In die zin dient ook artikel 8 EVRM, waarin het recht op het gezinsleven wordt gegarandeerd gerespecteerd te worden.

De bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op onzorgvuldige en onvoldoende wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster heeft een duurzame relatie met haar Spaanse partner. Sinds zij elkaar leerden kennen begin 2020 vormen zij een koppel. Zij trouwden enkele maanden later op 24.07.20 religieus, en deden nadien aangifte van hun huwelijk, omdat zij voelden dat hun relatie sterk genoeg was om deze volgende stap te zetten.

Verwerende partij houdt totaal geen rekening met deze omstandigheden. Er wordt louter gesteld dat verzoekster de intentie heeft om te huwen, en dat zij een partner heeft in België.

Er blijkt geenszins dat er rekening is gehouden met de feitelijke omstandigheden. Nergens wordt verwezen naar de graad van duurzame relatie, of de eventuele afwezigheid daarvan (quod non).

De relatie van verzoekster wordt niet op een afdoende manier besproken. Nochtans is dit de reden dat verzoeker zich ging aanmelden bij de gemeente. Zij wenste zich officieel in te schrijven op het adres van haar partner, en een huwelijksaangifte indienen.

Verzoekster en haar partner hebben wel degelijk een duurzame relatie. Zij kunnen dit bewijzen aan de hand van verschillende documenten. Dit is dan ook de reden dat zij in beroep gaan tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

In de bestreden beslissing wordt totaal geen rekening gehouden met dit gezinsleven.

Bijgevolg kan er worden besloten tot een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van art. 8 EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster onmiddellijk na de kennisgeving van de bestreden beslissing het grondgebied dient te verlaten.

Nochtans voorziet de omzendbrief van 17 september 2013 in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering.

Immers, het recht om te huwen is een mensenrecht. De tijdelijke bescherming moet betrokkene toelaten om te huwen in België. Deze tijdelijke bescherming geldt vanaf de datum van het ontvangstbewijs (in casu 27.08.20, of 01.10.20) tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking.

Verzoekster had op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing nog geen weigeringsbeslissing inzake haar huwelijk verkregen. Deze werd immers maar d.d. 11.03.21 opgesteld, en slechts ter kennis gegeven aan verzoekster d.d. 15.03.21.

Het is voor verzoekster dan ook moeilijk te begrijpen waarom zij onmiddellijk na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten gevolg moet geven aan dit bevel.

Zelfs indien de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds een weigeringsbeslissing had genomen, dient gewezen te worden op het feit dat deze beslissing nog geen kracht van gewijsde heeft gekregen, of

definitief is geworden. Verzoekster heeft immers de mogelijkheid om tot 30 dagen na de kennisgeving van een weigeringsbeslissing in beroep te gaan bij de rechtbank van eerste aanleg.

Het betreft ter zake een onzorgvuldige motivering en beslissing.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft tevens de feitelijke vaststellingen weer die hebben geleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo geeft hij aan dat verzoekster een vreemdeling is die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststelling wordt verder concreet toegelicht als volgt: *“Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum”*. De bestreden beslissing licht voorts uitdrukkelijk toe dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd en niet in strijd is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt nader gemotiveerd dat noch de verklaring dat verzoekster een partner heeft, noch de intentie om te huwen haar een automatisch recht op verblijf verlenen. Tot slot wordt tevens aangestipt dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De in de akte opgenomen motieven stellen de verzoekster op afdoende wijze in staat kennis te nemen van de redenen die aan deze beslissing ten grondslag liggen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster betoogt dat zij een duurzame relatie heeft met haar Spaanse partner, sinds begin 2020. Zij trouwden op 24 juli 2020 religieus en deden aangifte van hun huwelijk. Er wordt geen rekening gehouden met deze omstandigheden aangezien er nergens wordt verwezen naar de graad van hun duurzame relatie.

In de bestreden beslissing wordt aangaande haar relatie en huwelijksaangifte het volgende gemotiveerd: *“Op 28/08/2020 deed betrokkene te Mechelen een aangifte voorgenomen huwelijk met meneer E. B. B. A. (°01/01/1958), die de Spaanse nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om te huwen met meneer E. B. B. A. geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

Betrokkene verklaart dat zij een partner heeft in België, met name E. B. B. A., die de Spaanse nationaliteit heeft. Betrokkene verklaart dat zij geen kinderen heeft in België, noch medische problemen heeft. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Uit het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij geen gezinsleven aanvaardt tussen verzoekster en haar Spaanse partner. De gemachtigde benadrukt ook dat de huwelijksaangifte haar geen automatisch recht op verblijf geeft. De Raad merkt op dat verzoekster op heden illegaal op het Rijk verblijft, hetgeen niet wordt betwist. Als gevolg van de bestreden beslissing dient verzoekster terug te keren naar haar land van herkomst, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Zelfs indien er sprake zou zijn van een gezinsleven, merkt de Raad op dat een dergelijke tijdelijke scheiding niet disproportioneel is in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven en niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De huwelijksaangifte kan ook niet als een vrijgeleide worden beschouwd dat verzoekster toelaat de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Gelet op de voormelde motivering kan verzoekster niet zonder meer worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er geen rekening is gehouden met de door haar voorgehouden relatie en met de huwelijksaangifte.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat evenwel om een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie. Het familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar partner, die de Spaanse nationaliteit heeft. Zij brengt de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking van 11 maart 2021 van de ambtenaar van

de burgerlijke stand bij in bijlage van het verzoekschrift. Ter terechtzitting wijst verzoeksters raadvrouw erop dat er tegen voormelde beslissing hoger beroep is ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters voorgehouden partnerrelatie. De gemachtigde aanvaardt evenwel niet het bestaan van een beschermenswaardige relatie tussen de verzoekster en haar partner.

Gelet op hetgeen voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het voorliggende gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu bevindt de verzoekster zich in de situatie van een vreemdeling die zich reeds langere tijd in onregelmatig verblijf in België bevindt. Verzoekster voert hieromtrent geen betwisting. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan uit lezing van de bestreden beslissing worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en dat in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. De verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij het tegendeel voorhoudt. De gemachtigde heeft zich vooreerst op het standpunt gesteld dat een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner niet is aangetoond en dat het bestreden bevel niet in disproportionaliteit staat. De afweging is niet kennelijk onredelijk, nu het bevel niet inhoudt dat de verzoekster definitief van haar partner wordt gescheiden. De Raad geeft aan dat de verzoekster op een later tijdstip legaal naar België kan terugkeren en de Raad stelt zich op het standpunt dat de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betwist in haar middel op zich niet dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en dat zij de kans heeft om later op legale wijze terug te keren naar België. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is de verzoekster een vreemdeling die niet is vrijgesteld van de visumplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekster over een paspoort beschikt en dat er geen inreisverbod werd opgelegd. Verzoekster kan dan ook, eens zij zich in regel heeft gesteld met de immigratiewetgeving, opnieuw het Belgische grondgebied op regelmatige wijze binnenkomen. De Raad acht het daarom geenszins kennelijk onredelijk of disproportioneel dat de gemachtigde *in casu* heeft geoordeeld dat de tijdelijke terugkeer geen breuk betekent van haar familiale relaties. Waar verzoekster wijst op het hoger beroep tegen de weigering tot voltrekking van het huwelijk toont zij niet aan dat zij vanuit haar herkomstland niet op nuttige wijze voor haar gezinsbelangen kan opkomen. Daarnaast blijkt niet dat zij en haar partner via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet tijdelijk verder zouden kunnen onderhouden en al evenmin blijkt dat de Spaanse partner haar, in afwachting van de mogelijkheid die de verzoekster heeft om opnieuw legaal naar België te komen, niet voor kortere periodes zou kunnen bezoeken in het land van herkomst of elders. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bescherming van het gezinsleven tussen de partners wordt miskend.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het standpunt van de gemachtigde dat de tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor de verzoekster en haar partner geen disproportionele gevolgen zal hebben, zich geheel binnen de grenzen van de redelijkheid en binnen de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges situeert. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar partner enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. In elk geval heeft de verzoekster geen concrete elementen naar voor gebracht die het tegendeel kunnen aantonen.

Het blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeksters partner voor langere tijd geen nauwe contacten meer zouden kunnen onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Verzoekster is van mening dat haar gezinsleven niet in rekening is gebracht.

In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, haar gezinsleven wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat het bestreden bevel is gegeven op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of nog van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekster zich beroept op een schending van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, merkt de Raad op dat in de voormelde omzendbrief enkel is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend en dit tot de dag van de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand, of de dag dat het huwelijk wordt voltrokken. Uit deze omzendbrief kan echter niet worden afgeleid dat geen bevel om het grondgebied te verlaten meer zou mogen worden afgegeven wanneer een huwelijksaangifte voorligt. De kritiek van de verzoekster betreft dus niet de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de tenuitvoerlegging van deze beslissing. De verzoekster toont met haar betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid zou zijn aangetast.

Bovendien blijkt uit de voorliggende stukken dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 11 maart 2021 de beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking heeft genomen nadat het parket een negatief advies gaf omdat er sprake is van een schijnhuwelijk. In de mate verzoekster thans zou voorhouden gedwongen te worden terug te keren naar haar land van herkomst kan zij aldus evenmin beroep doen op de omzendbrief van 17 september 2013 aangezien er op 11 maart 2021 een weigeringsbeslissing van de huwelijksvoltrekking is genomen waardoor er geen opschorting meer is van de gedwongen tenuitvoerlegging. Het betoog van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, te meer nu omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Vaste rechtspraak van Uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning):

“Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega; pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10

september 2013, C-383/13 PPL), M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). RvV X - Pagina 7 van 10 Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing valt immers binnen de werkingssfeer van de Unierecht, met name artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn),

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoekster duidelijk in haar belangen. Hieruit volgt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet gebeurd. Mocht verzoekster op correcte manier zijn gehoord, had zij ten eerste kunnen wijzen op haar duurzame relatie met haar Spaanse partner, met wie zij reeds religieus gehuwd is. Zij had hieromtrent talloze stukken kunnen afleveren, dewelke haar relatie aantonen (stuk 7-8-9). Zij had verwerende partij verder kunnen informeren over het uitstel van de huwelijksvoltrekking.

De bestreden beslissing houdt echter geen rekening met de bovenstaande overwegingen. Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen leiden, aangezien louter wordt gesteld dat verzoekster een partner heeft en een huwelijksaangifte deed.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing daarom vernietigd dient te worden."

2.4 In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

De bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde dus uitvoering aan het Unierecht. De verwijderingsmaatregel dient voor verzoekster als nadelig te worden beschouwd, waardoor zij op grond van artikel 41 van het Handvest het recht had gehoord te worden.

Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoekster niet of niet deugdelijk zou zijn gehoord, kan luidens vaste rechtspraak van het HvJ een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de

administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekster betoogt dat, mocht zij op correcte wijze zijn gehoord, zij had gewezen op haar duurzame relatie met haar Spaanse partner, met wie zij religieus gehuwd is en ze had verweerder geïnformeerd over het uitstel van de huwelijksvoltrekking.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met haar gezinsleven in België. Er is specifiek gemotiveerd ten aanzien van haar partner en de huwelijksaangifte. Het feit dat verzoekster haar gezinsleven in België wenst voort te zetten doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente motivering dat verzoeksters regelmatige verblijf in België is verstreken. Verzoekster heeft haar gezinsleven in België uitgebouwd tijdens haar precair verblijf. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bijkomende gegevens tot een andere beslissing hadden geleid. De schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster wederom de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM volstaat het dat de Raad verwijst naar de bespreking onder het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN